

Szita Zoltán

CSENDBEN KIÁLTOK!

– Versek –

 Publio

Csendben kiáltok!

Szita Zoltán

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Copyright: Szita Zoltán, 2010. február 11.

Copyright: Szita Zoltán, 2005. május 4. Gerde

A barátság partitúrája

Különös és gyönyörű szentség

a szívünkbe lopózott igaz barátság, mely talán az egyik legszebb ajándék.

Hisz a barátság nem az ész parancsa: szívünk finom sodrásának hozadéka, s lelkünk mélyéről tör elő akkor, ha:

Arra érdemes az a másik ember, ebben a rohanó embertelenségben,

és gyógyító balzsama fájó szívünknek.

*

Copyright: Szita Zoltán, 1976. július 7. (Pécs)

A fák suttogtak

A fák suttogtak míg

én, arcod levelekből fontam, Majd kihajtok újra:

hogyha magam föloldoztam.

*

Copyright: Szita Zoltán, 2005. május 7. (Gerde)

A gondolat

A gondolat mint apró hullám fodrozódik emlékeimben

Éjszaka csendesen előjön nappal meg csak kérdezem

A titkokat sorra megfigyeltem igaz hittel a szívemben

Gondolatom kalandozott előre a csillagokba meg ki a rétre

Bolygóként egyre bolyongott de mindig hazaért estére

És hazaérve újra megnyugodtam minden zaklatott gondolatban.

*

Copyright: Szita Zoltán, 2001. május 29. (Gerde)

A makrancos írógép

Közben egyre idegesítőbbé vált az mivégre, hogy gyenge az írógépszalag várt minősége mely épp egy házi kísérlet sokat ígérő része, melynek egyre csapnivalóbb az eredménye. Mert az egyik betű fog, a másik pedig nem, így nem ér időben a barátaimhoz a levelem. Levelet írni pedig ma nagyon fontos volna, hogy mégis vajon mi lehet az elodázó oka annak, hogy nem tudok mégsem levelet írni, hogy e problémát meg tudjam mielőbb vívni Minél sürgősebben, ahogy azt csak lehet, mikor reggel majd hajnalpírra vált a kelet

és komor felhőként tornyosulnak a gondok, melyre én most e képpen csak egyet mondok: hogy a térben mindig van egy holtbiztos pont, ami biz a látványon ugyan semmit sem ront és ez a pont most mégsem csupán látszat, amikor téged, tiszta gyémántfényben látlak.

*

Copyright: Szita Zoltán, 2002. szeptember 25. (Gerde)

A messzi végtelenbe

Eszmélésem kezdete óta úgy tűnik néha, sem a szó, sem a szív, sosem lehet léha. Háborúk dúlnak, és vér van mindenütt, ártatlan emberek szinte állattá vadulnak mint akiknek már se hitük, se istenük! Most már én is nyugodtan bevallhatom, hogy szeretni kéne, de nagyon, nagyon!

És szabad szívben, szabad dobbanással, majd sohasem parolázni a megalkuvással és soha senkivel, és soha semmi mással! Eszmélésem kezdete óta, úgy tűnik néha, hogy meg-meg érint a mindenség szerelme ezért a szívemet bezártam a te szívedbe, nehogy elröppenjen a messzi végtelenbe!

*

Copyright: Szita Zoltán, 2000. január 28. (Gerde)

A nagy havazás

Nagy havazás lesz, én már

tudom. Illendő, nagy havazás! Hogy öröm lesz-é, avagy tor, netán ünnepi, és fehérasztalos,

ma még nem lehet megmondani. Ahogy a fény zuhog a falakról, semmit sem szabad kimondani. Amikor halkán megpendülnek

az őszi levelek, a mézillatú álmok, aranyfényű rácskapuján.

Eközben, már lomha hófelhők futnak éjjelente, ígéretükkel,

egy lassan kinyíló új tavasz felé. Miközben küszöbömre lerogyva, szomorúan bezörget vacogva a fázósan didergő hajnali fagy.

És szívünkben csendben megbújik az ártatlanul enyhülő remény, hiszen Ő is esendő mint mi:

Ő is csak melegségre vágyik.

S a kertek megdermedt álmát monoton szunnyadó csendjét, észrevétlen puhán betakarják pihekönnyű hó paplanok, és itt nem érnek már semmit a tanok. Ahogy én már mondtam egyszer, nagy fogadás lesz, én tudom: Illendő nagy fogadás, és csak

a nagytiszteletű csend neszez majd, meg a nagy havazás ...

*

Copyright: Szita Zoltán, 1976. március 4. (Pécs)

A nőhöz

Az nagyon jó lenne ha nőként csak Te lennél ezen a világon:

a szívem nálad sorban állna, hogy csak neked gratuláljon. Persze jó lenne még az is nagyon, ha a mindennapi szerelmünket tablettában kiírná az orvos,

azt legalább be lehetne osztani! Végül azt szeretném mondani, ha lehet, talán csak végszóra: hogy a mindennapi szerelmünket add meg nekünk ma.

Mert nekem megfelel úgy is,

hogy te, Nő vagy a nők között

és én, téged mindennap szeretlek! De ha lehet, az talán még jobb, hogy neked külön gratulálhatok. És most, még az is jó nagyon hogy ezt a verset szabad akaratból, csak hozzád, csak neked írom.

De a legszebb mégis az lenne,

ha hasonlóképpen gondolkodnánk közös dolgainkról, mindenről, mindig, - mind a ketten.

*

Copyright: Szita Zoltán, 2006. január 25. (Gerde)

A szemedre, meg a szádra

A szemedre, meg a szádra számolatlanul szórom csókomat, És a szemed, meg a szád számolatlanul elfogadja azokat.

És a szemedből, meg a szádból titkok és vágyak üzennek nekem, Morzeként zakatol szívemben és a szerelmem, egyre csak lángol.

*

Copyright: Szita Zoltán, 1975. április 28. (Pécs)

A szív

Néha már azt hisszük, hogy kicsi, borsónyi szívünk van, és mégis, néha az a makacs mekkorát dobban - pedig, milyen pontosan kiszámítva egyazon ritmusra a vággyal, együtt szunnyad a télel

és együtt ébred a nyárral - Tavasszal meg ujjong, zsibong, ősszel meg majd elsárgul - néha már én is azt hiszem,

és hogy hogyan dolgozik, üzen! Mindig és fáradhatatlanul,

mi mégis mindig megijedünk ha dobban egyet páratlanul.

És mikor rájövünk végre, hogy milyen bolondos szívünk van, és hogy ez a szív milyen nagy: azt hisszük, mindenre képes,

és hogy mindent befogad.

*

Copyright: Szita Zoltán, 1974. október 25. (Pécs)

A találkozásunkra

Én most újra

a találkozásunkra gondolok:

Ahogy sűrű jeligék erdejében mászok, kitakart arcú váratlan érkezésed, fölriasztja

újra a hiányod!

*

Copyright: Szita Zoltán, 2005. június 12. (Gerde)

Adj gyönyörű, tiszta szerelmet:

Adj gyönyörű, tiszta szerelmet:

én, most csak ennyit kérek tőled.

És bújj ide hozzám, oh kedvesem,

s hajtsd le fejed a vállamra gyengéden Én, féltőn majd a karjaimba veszek, és szédülten odaviszlek az ágyamba, s hagyom, hogy az izzó vágyak

most összecsapjanak felettem!

Csak adj gyönyörű, tiszta szerelmet: én, most csak ennyit kérek tőled,

és bújj szorosán hozzám kedvesem

s legyen szerelmünk őszinte alázat,

és két érzéki, vad pillantás között érintsd majd a számhoz a szádat.

*

Copyright: Szita Zoltán, 1974. december 21. (Pécs)

Ahogy a barmok

Ahogy a barmok ballagtak, sártenger hömpölygött utánuk. Én kezembe mégis igát fogva, neked hogy igyál, korsót dobva föl az égre, - ugrálok a mély, fekete, őszi szántásokra.

*

Copyright: Szita Zoltán, 1999. december 26. (Gerde)

Állok a tükör előtt

Állok a tükör előtt, közben az emlékeim közt kutatok, Majd hirtelen mozdulattal a saját arcomba mutatok !

*

Copyright: Szita Zoltán, 1974. október 8. (Pécs)

Androméda

Ahogy éj fekete hajad szétterül lobogva, Közben én a mindenség zenéjét hallgatom.